Fecske Csaba

Tőled gyönyörű

ahová mindig visszavágytam
nem találtam a helyet
nem találtam magamra
a vágy parazsát folyton felszító alak
bizony már nem az aki a tüzet gyújtotta
elfogy végül akarat remény
elkopik akár sokat használt szappan
a serénykedő szív
hiába csak a jelenidő sarában taposva
lehet elindulni ha megérkezni nem is
hány seb kell ahhoz hogy rájöjjön az ember
soha többé nem lesz már
hogy úgy legyen ahogy lehetett volna
elégett szavak füstjét eregetem egykedvűen
a sorsára hagyott levegőbe
halálom kezdetéig
ugye ti láttátok
milyen jól illett hozzám a mosoly
az élet belőlünk táplálkozó
szenvedély bárhogy van is
hinni kell vakon a hó alatt is tavasz van
mindenáron zöld a fű
bár kín fűszerezi
ami gondolat érzés tőled gyönyörű

Szájpadlás

elhalt szavak porladnak szájpadlásomom
fogak kormos sziklái mögött
a bálnahátú csatakos nyelv próbálgatja erejét
szájpadlás unatkozó helye néma napoknak
a helyét nem találó sötétben
szerelmes szavak elhalkuló darázszúgása
nyálcseppek higanyszínű csillagrendszere
hajdani csókok raktára szájpadlás
féltett titkokat őriz
a pillanatokká zúzódott
örökkévalóság

(Szerkesztőségünk tisztelettel köszönti az idén 60 éves Fecske Csabát, lapunk állandó szerzőjét, akit 2008. március 15-én József Attila-díjjal tüntetettek ki!)

Magolcsay Nagy Gábor

<órák és fölemelt galaxishalmazok>

Vevának

órák és fölemelt galaxishalmazok forognak bennünk
siketek virágzó fákat könnyeznek lábaink elé
és mi a hajnal összekapaszkodott kutyái vagyunk
igen néha nehéz az álmunk
ilyenkor kristálygyerekeket ringatunk szemünkben
és fölépítjük a holnap eszelős geometriáit
íme hát
még mindig trapézok és eltévedt frekvenciák céltáblája vagyok
de hiszem
hogy lágerek és logarlécek nélkül is megérinthetjük egymást
mert mi mind a te meleg szívedből vagyunk
és te vagy a kéz melyben összemosolyognak napjaink
a szándék mely kendőt nyújt felénk
s a szemünkben imádkozó némaság

az árnyék

titánvér

táplálja minden álmodat útra kel

apollón tréfája az árnyék félelemhez fohászkodik

alkonyfád és a bátor ember

testében köröz

Palágyi László

alkalmazkodás

gurul émelyeg a világ a gombolyag
kuszán fonódnak
szálai az ingoványos végtelenbe
s csak véletlen ha azt hinnéd
hogy rímelnek egymásra
vagy hogy gondtalanok a gondolatok
talán légy te is egy könnyelműen
összekapott gombolyag
és talán jó időben szakadsz szét
mint világot-majmoló madzaggolyó
s ha futva nőni kezdene
egy szálad lehet hogy csupán
pár pillanatig éreznél fájdalmat
mert oly messzire szaladna tőled
hogy igazán már nem is te lennél
mindenesetre
nem kellenek a dölyfös
összefüggések akkor már inkább
a nagybetűs Semmibe burkolóznék
kissé szúrós takaró a meztelen
bőrnek de sok cigarettával
elviselhető az éhség

Valóságos gondtalanság

Kétségtelenül sodort gondtalanságba ez a ködös tekintetű,
ébredő délelőtt. A házak kötelességtudóan füstölögnek,
szennyesen lélegzik a város.

Minden kézzelfogható és szemérmetlen,
egymásnak ismeretlen hangok ütköznek,
de óvatosan szomorkodó, céltalan mollokká,
és hősködő, pofonegyszerű dúrokká zajlanak!
Egymástól idegen szavak egy tőbe fakadnak,
és mint imára kulcsolt kezek tevődnek össze
mellék és főmondatokká!
Meztelenül játszik és ízlel a nyelv a hangok
és a szavak szoros értelmében.

Szabadok a versek, nem imádok faragott rímeket,
s míg e verssel vajúdom, délre ébred a reggel.

Bozók Ferenc

Istenek átka

Mummu Tiámat az ősöm,
vén, keserű vizek anyja,
rémalak ő, kusza hajjal.

S Kingu, papucs-puha férje
nem zabolázta meg őt, s lám
hintve a Föld tele jajjal.

S Marduk, elúnva a némbert
únva a bajt, meg a jajszót
kétfele vágta a testét.

Így alakult ki a létünk,
s váltja az éjjel a nappalt,
s váltja a nappal az estét.

Így alakult ki a szív is,
ambivalens, fura szívünk.
ördögi, angyali egyben.

Istenek átka, örökség,
ősi teher, hogy a szívben
jó meg a rossz keveredjen.

Filctolla rubinpirosat visz a nyárba

Filctolla rubinpirosat visz a nyárba
Mert érik a meggy, csupa vér ma az ingem,
És kábeleket, gyökeret huzigálva
Lágy hantok alatt tekerészget az Isten.

Tóth Barna

(A tökéletes szó)

„Azt mondtam a lánynak:
Szeretlek.

Ebben a szóban
benne van minden.

Ez a szó
a világ legtökéletesebb szava.

Ezzel a szóval
azt mondtam neki,
hogy nehéz az élet,
és én őt választottam,
hogy valami szép is legyen
az életemben.

Hogy könnyebb legyen
az életet elviselni.

Ezzel a szóval
azt mondtam neki:
Gyenge és gyáva vagyok.

Ezzel a szóval
azt mondtam neki:
Nem szeretlek.

Hogy szükségem van Valakire.
Mondjuk Rád.”

(Legyen tiéd a csönd)

„Legyen tiéd a csönd.

Megadom neked
a szavaim némaságát.
Elhallgatom a kedvedért
azokat a szavakat
amik megváltoztatnák
a világot.

Kettőnk világát.

Legyen tiéd a csönd.
Te rendelkezz vele.

Igéimmel
én nem teremtek új világot.

Legyen tiéd a csönd.
Hogy te törd meg.”

Halmosi Sándor

A fenntartható csodákról

az éneklőmesternek, az életnek zsoltára.

1. És adtál te nekünk csókot, lelkünkre pecsétet, hogy bele ne romoljunk a hadakozásba, miként az ellen kívűl s belül ránkront és a hazugságban megfürödik és a létrontásban el nem fárad.

2. De te kivettél minket a pusztaságból, és elvezettél a lugasba. És szánkra tetted a bort, és szánkra tetted a szót, hogy többé mi már ne tévelyegjünk.

3. Hogy sem mi, sem unokáink, sem azok unokái ne hibázzák el a mértéket, a csendet és a tisztánlátás kegyelmét. Hogy ne szomjúhozzunk többé mást, mint a napfényt, mint a tiszta és egyenes beszédet. Igéket, melyeknek múlt idejük van, jelenük és jövőjük. Szavakat a szóközök mögött.

4. Mondják, írod, Segoviában a nők még nyolcvan évesen is őrzik a szépséget, az eleganciát, a férfiak az irántuk táplált rajongást. Sok a fény, a meleg és a pompa, Kelet varázsa, Közép-Európa vallásos buzgósága.

5. És Hegyalja buzgalma és a Bodrog köze, a Hernád mente, a Tiszahát. És hogy neve legyen a csodának: Ezerjóvölgy, Kopasz Csárda, Solitude, Bebenhausen, Szenttamás. Megadja a föld az ő gyümölcseit.

6. Mert belé vagyunk helyezve a világba, mint belénk a szomorúság, és egymásnak öröme.

7. És belénktetted az elégtelenséget is, a pajkos civódást, az élcet, lamenteket, a kackiát. Hogy ne legyenek a te napjaid vígság nélkül valók, és a mieink is, kiket a legfőbb művednek mondanak, legyenek hozzájuk hasonlók.

8. S ki evett már mézzé lett körtét, aki csókolt már szomjas szájat, és az visszacsókolta őt. Aki kitalálta a teaházat, a vízipipát, a briós. A kardamomot, az oregánót, köményeket. A havat,
a sültgesztenyét.

9. Aki a szerelmet.

10. Mert lakhatásom van tebenned, és neked énbennem. Otthon, mit megálmodni jó, megcselekedni érdemes. Hova betérni csendsziget, gyerekzsivaj, vendégvárás. Hol a bársonyok.

11. Zalán, Verona, Pfalz. Lecco. Monte Barro.
Nem vagyunk egyedül. A dolgok lelke elkeveredik az élőkével, és a misztérium megvárandósul minden mozdulatban és szóban. Langeoog, Ikland, Zsámbék. Hany, Sárospatak.

12. Tango argentino.
Tabán.

13. És miénk a szenvedés története is, a hajlítók között is a legnagyobb. Hogy az alázatot el ne vétsük, hogy a létezésből könnyűség okán ki ne vetődjünk.

14. És lám megadtad nekünk a tapintás kegyelmét. Simogatni, érinteni. Megfogni, átölelni, szorítani. Megtartani, felemelni. Cirógatni, integetni, megpofozni, verejtéket, szeme sarkát, szája sarkát letörölni, kalászt fogni, markot vinni, barázdába beleállni, nem billegni, eke szarvát, kasza nyelét, kantár szárát átalvenni, palántázni, kacsot tépni, lobot lopni, ágyat vetni, elengedni, elengedni.

15. Szájba venni, számbavenni.

16. Szépasszony völgye, Búbánatvölgy.
Madarasi Hargita.
Présház.

17. A klastromot benned is a csend építi. És Piazzola mester, és Bartók tanár úr. Ünnepnapokon zengedezik a teremtett világ. És amikor dolgozni kell, kedves a szerszámok üteme.

18. Mert te kilopkodod szívünkből a bosszúságot, és garmadba állítod a mi nagy tanulságunkra.

19. És hallják ezt minden népek, és felbuzdulnak, miként a szarvasok Gemenc erdein.

20. Mert tudja mind az ő dolgát, és dolga vagyon mindeneknek, amióta a folyók elindultanak a földnek gyomrából, és a mi szemeink az csodáknak látására.

21. Mert elmúlik minden, csak a szentség az örök. És ez a világ az ő képére és hasonlatosságára. A mi kishitünk, a te nagy hosszútűrésed. A hazugoknak elvetemedése. Az ige és a bor. A szerelmetes szavak.

(A vers megjelent a Spanyolnátha irodalmi, művészeti folyóirat Sárospatak-számában: www.spanyolnatha.hu)

Merényi Krisztián

Micsoda különbség

Két alak sétál egymás felé. Az izomkolosszus integet, a nyeszlett, öltönyös reméli, hogy nem neki. Kerüli az efféle helyzeteket. Még ha egy finom úriember közeledne...
– Szevasz Sanyikám, hogy ityeg a fityeg?
– Üdvözlöm, Kun Sándor vagyok, ismerjük egymást?
– Hát persze! Általános suli!
– Gyula?
– Igen, én vagyok!
– Milyen kicsi a világ! Nagyon megváltozott...
– Tegeződjünk, Dokikám!
– Rendben, ahogy kívánja, vagyis kívánod.
– Dobunk egy kört a kocsimmal? Háromszáz lovas!
– Jaj, ne... rossz a gyomrom.
– Akkor, legalább üljünk be ide! Ez a törzshelyem.
– Rendben, de csak húsz percre, mert...
– Sietsz valahová?
– Igen, hittanórára megyek.
– Szentfazék lettél?
– Két éve tértem meg!
– Szerintem ökörség, de te tudod.
Odalép hozzájuk a kis szőke felszolgáló. Gyula Sándorhoz:
– Mit iszol, barátom?
– Szénsavmentes vizet, és koffeinmentes kávét.
– Nekem jöhet a szokásos, vodka és sör!
– Te vezetsz és iszol? – hitetlenkedik Sándor.
– Köpésre lakom, a zsernyákok haverok. Inkább azt mondd, hogy mi van veled?
– Elvégeztem az iskolát, aztán munkába álltam, és azóta...
– Család?
– Nincs senkim, de már itt lenne az ideje – rámutat őszülő halántékára.
– Te ugye csak házasság után nőzhetsz?
– Igen, Isten azért adta...
– Csak ezt ne! Hagyj már ezzel! Csinálom, ami jólesik, aztán a többi nem érdekel!
– És neked, hogy alakulnak a dolgaid? Egyszer eljöhetnél…
– A nőmet dobtam, rossz volt az ágyban. Most egy tizenhét éves ribivel kavarok, pont a fele, mint én. Jó mi?
– Magadhoz való kéne már!

– Ja, ja. És mit csinálsz, ha épp nem melózol, vagy imádkozol?
– Járok egy kereszténycsoporttal...
– Mondom, ha nem imádkozol!
– Épp ezt akarom... velük járok kirándulni. Édesanyámmal néha operákat nézünk, olykor egy-egy színház.
– Sanyikám, Sanyikám, neked van erre időd? Hogy állsz a sporttal?
– A szomszéd úrral néha lemegyünk szaunázni.
– Végre, ami nem olyan áhítatos. Én meg kondizok!
– Mármint tornázol?
– Igen, gyúrok, resztelek, testépítek. Na, nem hivatásból. És ami frankó, semmi koksz.
– Itt laksz a közelben?
– Jee! Luxus lakópark! Fitness, masszőr és bár! Télen egy szál ingben le a teremgarázsba, koktél a Csocsónál – amúgy ő is testépítő – aztán be a verdába. Nyugati élet! És te hol fészkelsz?
– Édesanyám mellett vettem egy kis lakást. Tavasszal az a rengeteg madár és virág... nem cserélném semmire. Ismerek egy ilyen szép vers...
– Tele van a tököm a versekkel! Ne félj, nekem is kijut a romantikából! Haverok, vidék. Jókat zabálunk, télen disznóvágás. A fejhúsért egyenesen megveszek!
– Én azt soha! Halat, csirkét is csak néha. A rizsnyáktól és a szójától jobb a gyomrom.
Megszólal Gyula telefonja.
– Halló!... oké, küldöm... mikorra?... Rendben... Ahogy megbeszéltünk... viszlát... Majmok! Mindig hajtják az embert, na de szóra se érdemes. Hol is tartottunk? Ja a kaja! Szóval ilyen kis tápos lettél? Te érzed, hogy mi a jó a belednek. Na és a melód? Mennyit pengetnek érte?
– Mármint mennyit keresek?
– Igen, a nettód érdekelne.
– Hát az a helyzet, hogy teljesítménytől függ. Istennek hála, imádom. Amikor belekezdek, elfelejtem a gondokat, és csak szárnyalok. A többiekkel eleinte nehéz volt kijönni. Ha jobb hónapom van, és többet dolgozom, nem ritka, hogy százezer felett, de általában nyolcvan körül kapok...
– És hol koptatod a széket?
– Nem irodában dolgozom. Anyagot keverek, helyezem a járólapokat. Burkoló vagyok! Elindulok hajnalban, az emberek álmosak. Érzem előre a cement, a műkő és az épület illatát. Kora reggel még senki sincs az építkezésen. Gyengén világít a nap, csodálatos, amikor a fénye megcsillan a lapáton. Nekilátok anyagot keverni. Amikor megérkeznek a szakik, a vállamat veregetik. Aztán megiszunk egy kávét. A többiek felest, én soha...
– Jól megoldotta a nyelvedet ez a munkatéma. A haver festő, majd szólók neki, hátha lesz közös bolt.
– Köszönöm, de én nem szeretném. A pénzem megvan. Délutánonként segítek édesanyámnak, utána séta a hegyekben vagy gyülekezet. És ha így rákérdeztél, te mivel keresed a kenyered?
– Firkálással. Az előbb is a *Vétek és Riadalom* hívott, ígértem nekik szociográfiát. Na és most elég jól fizet a *Birkatáj*. Néha vers, próza, de a konyhára az újság hoz. Tele vagyok minden szarral. Folyóiratot szerkesztek, dilettánsok szemete között keresem az értéket. Bár általában a névre megyek, legyen ismert, és akkor tök mindegy... közöljük!

Legalább nem kell annyit szarakodnom. Ja, tegnap felkértek, hogy mutassam be a hatodik könyvemet. Most nem azért, de elmennél két órát pofázni nyolcrongyért? Ráadásul rendelésre írok mesekönyvet. Gennyes dolog. Szóval meg vagyok áldva, persze, amúgy nem rossz.

– Fura munkád van! Persze biztos ennek az írogatásnak is megvan a maga szépsége.

– Hát meg!

Zavartan egymásra mosolyognak. Gyula fizet. Villámkézfogással búcsúznak el.